

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 557/2022-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Katarínou Barlovou, advokátkou, Bernolákova 56, Banská Bystrica, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 S 121/2022 zo 14. júla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, ako aj priznať primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že správnu žalobou z 28. januára 2022 sa sťažovateľka na krajskom súde domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia disciplinárneho senátu 8 DS Slovenskej komory exekútorov (ďalej aj „žalovaný“) č. k. DK 23/2020 z 29. septembra 2021 (ďalej len „disciplinárne rozhodnutie“), ktorým bola uznaná vinnou zo spáchania disciplinárneho previnenia v zmysle § 220 ods. 1 Exekučného poriadku, pretože porušila ako súdna exekútorka povinnosti pri výkone svojej činnosti pokračovaním vo výkone dvoch exekúcií po vyhlásení konkurzu na majetok povinného, za čo jej bolo uložené disciplinárne opatrenie v zmysle § 221 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku, a to písomné pokarhanie.

3. Návrhom z 5. mája 2022 sa sťažovateľka domáhala priznania odkladného účinku tejto správnej žalobe podľa § 185 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“), ktorý odôvodnila tým, že inak jej môže vzniknúť, resp. hrozí mimoriadne závažná ujma, finančná ujma, iný nenapraviteľný následok, keďže Exekučný poriadok spája s klasifikáciou určitého konania ako závažného disciplinárneho konania podstatne závažnejšie následky v podobe uložených sankcií (pokuta do výšky 3 310 eur) a stanovuje aj iné nepriaznivé následky (zverejnenie disciplinárneho opatrenia na webovom sídle Slovenskej komory exekútorov, pozbavenie výkonu funkcie, pozastavenie výkonu funkcie). Po podaní správnej žaloby jej bolo doručené rozhodnutie disciplinárneho senátu 9 DS disciplinárnej komisie č. k. DK 8/2021 z 31. januára 2022 a rozhodnutie disciplinárneho senátu 4 DS disciplinárnej komisie č. k. DK 24/2021 z 13. marca 2022. Sťažovateľka nemohla vzhľadom na ich obsah vylúčiť, že jej konanie bolo posudzované ako závažné disciplinárne previnenie práve s ohľadom na už prebiehajúce, resp. právoplatne skončené disciplinárne konania. Obávala sa, že pri prípadnom ďalšom disciplinárnom konaní bude vedenie viacerých disciplinárnych konaní pre ňu priťažujúcou okolnosťou podľa § 220 ods. 2 Exekučného poriadku. Uvedené zákonné následky disciplinárneho konania majú mimoriadne negatívny vplyv nielen finančného charakteru (pokuta), ale aj na profesijný život súdneho exekútora a pri uvažovaní o zmene profesie aj negatívny vplyv na uplatnenie v právnických povolaniach. Priznaním odkladného účinku by potom na základe disciplinárneho rozhodnutia nemohli byť vydané nadväzujúce rozhodnutia v rámci disciplinárnych konaní Slovenskej komory exekútorov, ktoré by sťažovateľku mohli ovplyvniť mimoriadne negatívnym spôsobom, a navyše uloženie disciplinárneho opatrenia v zmysle disciplinárneho rozhodnutia by nemohlo byť zverejnené na webovej stránke Slovenskej komory exekútorov, a to až do času rozhodnutia vo veci samej, resp. právoplatnosti takéhoto rozhodnutia. Sťažovateľka sa domnieva, že priznanie odkladného účinku zároveň nebude v rozpore s verejným záujmom. Súdnou exekútorkou je od roku 2010 a až do decembra 2021 jej neboli doručené žiadne rozhodnutia disciplinárnej komory Slovenskej komory exekútorov, v ktorých by sa jej vyslovovala vina. Svoju profesiu vykonáva odborne, starostlivo a čestne.

4. Uznesením č. k. 6 S 121/2022 zo 14. júla 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) krajský súd podľa § 188 SSP zamietol návrh sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe pre nenaplnenie dôvodov na jeho priznanie podľa § 185 písm. a) SSP. V súvislosti s tvrdením sťažovateľky, že okamžitým výkonom rozhodnutia žalovaného hrozí závažná ujma prebiehajúcich exekučných konaní, krajský súd zdôraznil potrebu dostatočnej identifikácie dôvodu na priznanie odkladného účinku v návrhu žalobcu, v tomto prípade konkrétneho dôvodu a s ním spojených skutkových okolností podľa § 185 písm. a) SSP. Je výlučne na žalobcovi, aby označil zákonné dôvody hrozby, má povinnosť uviesť a osvedčiť správnemu súdu niektorý z dôvodov tak, aby bolo zrejmé, že nepriznanie odkladného účinku žalobe je spôsobilé reálne privodiť závažnú ujmu hospodársku či finančnú škodu, prípadne iný vážny nenapraviteľný následok. V prejednávanom prípade nedošlo k osvedčeniu dôvodu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe sťažovateľky. Krajský súd zvýraznil, že priznanie odkladného účinku predstavuje výnimku, a nie pravidlo. Vzhľadom na zákonné podmienky a argumentáciu sťažovateľky krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľka hodnoverne neosvedčila tvrdenú hrozbu vzniku závažnej ujmy v spojení s okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia žalovaného. Zároveň nie je vecou správneho súdu, aby nahrádzal aktivitu žalobcu a vyhľadával dôkazy, ktoré by priznanie odkladného účinku správnej

žalobe odôvodňovali. Sťažovateľka neosvedčila ani skutočnosť, že priznanie odkladného účinku žaloby nie je v rozpore s verejným záujmom. Keďže sťažovateľka hodnoverne neosvedčila žiadne priame reálne dopady a ujmy, ktoré by mohli zmariť ochranu jej subjektívnych práv, právom chránených záujmov, resp. zákonnosti v prípade vyhovujúceho rozhodnutia správneho súdu o správnej žalobe, krajský súd jej návrh zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti správnosti výroku a odôvodnenia napadnutého uznesenia sťažovateľka brojí takto:

a) Nestotožňuje sa s argumentáciou krajského súdu o tom, že nepreukázala „*reálne dopady a ujmy, ktoré by mohli zmariť ochranu jej subjektívnych práv a právom chránených záujmov*“, resp. tejto argumentácii nerozumie. Pokiaľ mal krajský súd pod pojmom „*reálne dopady a ujmy*“ na mysli skutočné uplatnenie následkov podľa Exekučného poriadku, nešlo by už o hrozbu ujmy podľa § 185 písm. a) SSP, ale o konfrontovanie sťažovateľky s priamym následkom ujmy. Nie je jej zrejmé, akým spôsobom v zmysle napadnutého uznesenia je možné preukázať „*reálne*“ hrozbu ujmy jej subjektívnych práv a povinností. Sťažovateľka nesúhlasí s právnym záverom krajského súdu, že neuviedla, že by proti nej malo byť vedené začaté, avšak neukončené disciplinárne konanie. Pripustením jeho správnosti by inštitút odkladného účinku správnej žalobe prakticky stratil svoju opodstatnenosť a právnú ochranu by účastníkovi poskytoval neskoro.

b) Sťažovateľka neformulovala hrozbu závažnej ujmy a finančnej škody, resp. iného nenapraviteľného následku s ohľadom na okamžitý výkon napadnutého disciplinárneho rozhodnutia, vôbec neformulovala túto hrozbu s následkom priebehu exekučného konania, ako je uvedené v napadnutom uznesení. Pri podaní návrhu sťažovateľka zvažovala možné následky vyplývajúce z Exekučného poriadku výlučne v spojitosti s právoplatnosťou disciplinárneho rozhodnutia. Krajský súd sa nezaoberal argumentáciou uvedenou v návrhu sťažovateľky, nevydal „*individualizované*“ uznesenie a napadnuté uznesenie je podľa sťažovateľky arbitrárne, svojvoľné.

c) Z hľadiska odôvodnenia nedáva napadnuté uznesenie jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na skutkové a právne tvrdenia sťažovateľky, tieto sú konfrontované s nekorešpondujúcimi právnymi úvahami krajského súdu. Z tohto pohľadu je napadnuté uznesenie nepresvedčivé, nejasné a nezrozumiteľné.

d) Sťažovateľke nie je zrejmé, ako má inak ako väzbou na svoje povolanie „*preukázať*“ zachovanie verejného záujmu, resp. neexistenciu rozporu s verejným záujmom, keďže správna žaloba súvisí výlučne s výkonom jej povolania. Podľa výkladu krajského súdu je z právno-teoretického hľadiska sťažovateľka zaťažovaná povinnosťou preukazovania negatívnej skutočnosti. Prípade by bol iný, ak by mala preukazovať rozpor s verejným záujmom. V tomto prípade je tak zaťažovaná z dôkazného hľadiska spôsobom, ktorý nie je ústavne konformný a vedie napokon k nemožnosti uplatnenia odkladného účinku správnej žaloby vo všeobecnosti. Podporne sťažovateľka uvádza, že nie je jej povinnosťou preukazovať neexistenciu rozporu priznania odkladného účinku s verejným záujmom, ale je povinnosťou súdu zaoberať sa otázkou možného rozporu a odkladný účinok priznať žalobe len v prípade jeho neexistencie. Postup krajského súdu je podľa sťažovateľky formalistický a napokon vedie k neposkytnutiu jej spravodlivej súdnej ochrany.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, ktorých porušenie je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu.

7. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany základného práva alebo slobody, ktorých porušenie namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05)].

8. Predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého obsah je v zásade zhodný) je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami obsiahnutými v Civilnom sporovom poriadku alebo v Správnom súdnom poriadku. Základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie je výsledkové, to znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov, a preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý.

9. Ak ústavný súd v doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky zo zásady možnosti preskúmania len meritórnych právoplatných rozhodnutí, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky je však navyše aj to, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom

zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ale zároveň aj to, že námietka ich porušenia by už nemohla byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

10. Ak je napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré má výlučne „nemeritórny“ charakter, je úlohou ústavného súdu prioritne skúmať otázku prípustnosti jeho ústavného prieskumu. Univerzálnosť ústavnej sťažnosti umožňuje prieskum rôznych paralelných konaní, ale v špecifických situáciách aj čiastkových rozhodnutí v konaniach, pre ktoré sú typické pomerne autonómne fázy v rámci samotného meritórneho konania dosiaľ neskončeného (m. m. II. ÚS 50/2015, II. ÚS 356/2016). Ústavný súd prispôsobuje intenzitu prieskumu typu napadnutého rozhodnutia a musí vnímať aj stav veci v čase rozhodovania (m. m. I. ÚS 516/2019).

11. Posúdenie splnenia podmienok na priznanie odkladného účinku správnej žaloby je zásadne vecou konajúceho správneho súdu, pričom k prieskumu reálnej existencie týchto podmienok nie je ústavný súd oprávnený. Podstatou prieskumu tohto rozhodnutia tak môže byť len obmedzený test ústavnosti, t. j. posúdenie, či má rozhodnutie o (ne)priznaní odkladného účinku zákonný podklad, či bolo vydané príslušným orgánom a taktiež či nie je prejavom svojvôle a či je náležite odôvodnené (m. m. I. ÚS 346/2017).

12. Predmetom ústavného prieskumu v tejto veci je rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Rozhodnutie podľa § 185 SSP nie je rozhodnutím vo veci samej a následky z neho plynúce nie sú konečné a nezmeniteľné, a preto možno konštatovať, že jeho charakter je predbežný (III. ÚS 468/2018, I. ÚS 158/2020). Právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej odkladný účinok zaniká, v prípade zamietnutia návrhu na jeho priznanie odkladný účinok ani nenastúpi.

13. Odkladný účinok správnej žaloby upravený v § 184 až § 189 SSP predstavuje jeden z inštitútov správneho súdneho konania, ktoré majú zabezpečiť efektívnu ochranu zo strany správneho súdu tak, aby jeho rozhodnutie mohlo byť nielen formálnym, ale i materiálnym prostriedkom ochrany práv a právom chránených záujmov úspešného žalobcu. Podstatou odkladného účinku je zabezpečenie takého stavu, pri ktorom by správnym súdom preskúmané rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy nevyvolávali žiadne právne účinky vrátane takých, ktoré by ich zrealizovaním boli považované za skonsumované. Odkladný účinok správnej žaloby má predbežný, zabezpečovací a dočasný charakter a predstavuje určitý ekvivalent neodkladných a zabezpečovacích opatrení v civilnom sporovom konaní a neodkladných a iných opatrení v civilnom mimosporovom konaní. Oproti týmto opatreniam podstatou odkladného účinku je „zmrazenie“ právnych následkov už existujúceho, resp. platného a právoplatného rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy. Možnosť priznania odkladného účinku správnej žalobe rozhodnutím správneho súdu je plne ovládaná dispozičnou zásadou. Podanie návrhu na priznanie odkladného účinku nie je viazané na žiadnu lehotu. Žalobca môže podať takýto návrh najskôr so správnou žalobou, či už ako jej súčasť, alebo samostatne, a najneskôr do konečného rozhodnutia správneho súdu (pozri § 187 ods. 3 SSP). Návrh na priznanie odkladného účinku má v zásade povahu podania vo veci samej (§ 55 ods. 2 SSP). Okrem všeobecných náležitostí podania (§ 57 SSP) by mal návrh obsahovať aj dostatočnú identifikáciu dôvodu na priznanie odkladného účinku v zmysle § 185 písm. a) alebo b)

SSP. Pri dôvode týkajúcom sa § 185 písm. a) SSP by pritom mal navrhovateľ (žalobca) dostatočne vymedziť aj konkrétny dôvod a skutkové okolnosti s ním spojené. Od tohto vymedzenia napokon závisí vo veľkej miere aj rozhodnutie správneho súdu a rozsah jeho odôvodnenia. Proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na priznanie odkladného účinku, či už kladne, alebo záporne, nie je prípustná kasačná sťažnosť [§ 439 ods. 2 písm. e) SSP], a to z dôvodu, aby sa pre rozhodovanie o nej zbytočne nepredlžovalo konanie vo veci samej. Žalobca však môže podať nový návrh na priznanie odkladného účinku, ak došlo k zmene pôvodného skutkového alebo právneho stavu (pozri aj BARICOVÁ, J., FEČÍK, M., ŠTEVČEK, M., FILOVÁ, A. a kol. *Správny súdny poriadok. Komentár*. Bratislava : C. H. Beck, 2018, s. 924, 926 až 927 a 934.).

14. Podľa judikatúry ústavného súdu kritériá na hodnotenie, či napadnuté nemeritórne (predbežné, dočasné) rozhodnutie krajského súdu mohlo zakladať porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, sú: 1. sťažovateľke bol postupom súdu spôsobený nepriaznivý dôsledok, 2. tento nepriaznivý dôsledok sa vzťahuje na výsledok konania, 3. tento nepriaznivý dôsledok nebolo možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

15. Napadnuté rozhodnutie potenciálne pôsobí na sťažovateľku nepriaznivo (ak by ústavný súd bez ďalšieho prijal jej tvrdenia, pozn.) v tom, že jej hrozí možnosť uloženia disciplinárneho opatrenia v ďalšom (inom) disciplinárnom konaní, v ktorom môže byť vedenie viacerých disciplinárnych konaní použité ako priťažujúca okolnosť podľa § 220 ods. 2 Exekučného poriadku. Ide o možnosť, ktorej by sa sťažovateľka vyhla vyhovením jej návrhu na odklad účinku napadnutého rozhodnutia, a to minimálne do právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu o správnej žalobe. Ústavný súd podotýka, že uvedená možnosť sťažovateľke hrozila nezávisle od existencie napadnutého uznesenia, o čom svedčí aj ňou spomenuté rozhodnutie disciplinárneho senátu 9 DS č. k. DK 8/2021 z 31. januára 2022.

16. Sťažovateľka napadnutým uznesením neprišla o možnosť, že správny súd vyhovie jej správnej žalobe a zruší disciplinárne rozhodnutie. Rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na priznanie odkladného účinku nijako neovplyvňuje priebeh samotného konania o žalobe proti rozhodnutiu správneho orgánu (Ústavný súd Českej republiky – sp. zn. III. ÚS 156/05). Ak by jej žalobe bolo vyhovené a meritórne správne rozhodnutie by bolo pre nezákonnosť zrušené, prípadné nepriaznivé účinky v majetkovej sfére sťažovateľky sú napravitel'né postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

17. Sťažovateľka vidí možný negatívny dôsledok v možnom prísnejšom rozhodnutí disciplinárneho senátu v inom disciplinárnom konaní. Ak by k tomu došlo (čo sťažovateľka netvrdí), po prípadnom vyhovení správnej žalobe sťažovateľky a následnom rozhodnutí v disciplinárnom konaní inak ako vyslovením viny sťažovateľky jej vznikne možnosť podať návrh na obnovu prípadného ďalšieho (iného) disciplinárneho konania podľa § 37 ods. 4 zákona č. 432/2021 Z. z. o disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (disciplinárny súdny poriadok).

18. Napokon sťažovateľka má možnosť podať ďalší návrh na priznanie odkladného účinku, ak by od vydania napadnutého rozhodnutia došlo k zmene skutkových okolností v prospech tvrdenej hrozby. Podľa zistenia ústavného súdu tak sťažovateľka aj urobila, keď 6. septembra 2022 podala

d'alší návrh na priznanie odkladného účinku, o ktorom krajský súd zatiaľ nerozhodol. Podľa zistenia ústavného súdu zatiaľ nebolo rozhodnuté ani o správnej žalobe.

19. Vzhľadom na uvedené úvahy zastáva ústavný súd názor, že napadnutým uznesením nedošlo k nenapraviteľnému zásahu do základných práv sťažovateľky alebo k zásahu, ktorý nie je odstrániteľný v ďalšom súdnom konaní (I. ÚS 4/08), a preto v okolnostiach prípadu neprichádza do úvahy uplatnenie výnimky z pravidla, že preskúmava len meritórne rozhodnutia. Vzhľadom na záver o existencii ďalších procesných možností na materiálnu ochranu práv sťažovateľky všeobecnými súdmi ústavný súd s poukazom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde a nepovažoval za potrebné podrobne sa zaoberať námietkou nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

20. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd nezaoberal ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky uvedenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu